

Lilsældet. Men det er ganske vist saa, at Hærens Ordning maa faae Indflydelse paa Opfattelsen af dette Spørgsmaal, og skjøndt jeg ikke vil være med til at stille noget Forflag om at knytte det til Revisionen af Hærløven, idet jeg altid er mod den Fremgangsmaade at knytte flere Love saaledes sammen, og bestandig har udtalt mig derimod, naar det fra anden Side er blevet gjort gjældende paa andre Punkter, saa er saa Meget vistnok sandt, at Hærløven i alle Tilfælde vil faae Indflydelse paa Ens Opfattelse i dette Spørgsmaal. Derfor havde jeg i og for sig ikke haat til Hensigt at udtale mig nu, hvis ikke flere af de Ytringer, der faldt igaar saa vel fra den høitærede Krigsminister som fra det ærede Medlem for Sjærring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), vare ganske særlig adresserede til mig eller ialtsald til det Mindretalsvotum, som jeg har tilladt mig at afgive, og jeg skal derfor tillade mig at knytte et Par Bemærkninger dertil, hvorved jeg da ogsaa vil komme til at udtale mig om de vigtigste Punkter. Den høitærede Krigsminister begyndte med at bestridte Rigtigheden af den Fremstilling, der var givet af mig i Betænkningen (Tillæg B Sp. 937), naar jeg der har sagt, at „ved de i 1870 og 1871 fremlagte Forflag havde Krigsbestyrelsen vel i Modsetning til det af Generalauditøren udarbejdede Lovudkast indrømmet Affkaffelsen af legemlig Tugt for Hærens Bedkommende og en væsentlig Indskrænkning deri for Sværnets — Noget, som vist vil finde almindelig Billigelse —, idet han paastod, at det vel var saa, at Generalauditørens tidligere Udcast havde haft legemlige Straffe, men at det derimod ikke var Tilfældet med det senere Udcast, det, som navnlig havde foreligget som Grundlag for Lovforslagene i 1870 og 1871. Jeg tilstaaer, at det er mig ganske ubekjendt, at der er et saadant senere Forflag fra Generalauditøren; jeg har ikke kjendt Andet end det Forflag, som er affattet af Generalauditør, Geheimeraad Scheel i 1867, og som jo foreligger trykt og har været i de fleste ærede Medlemmers Besiddelse; i dets Bestemmelser, som jo ellers Paragraf for Paragraf, Ord for Ord ere fulgte i Lovforslagene i 1870 og 1871, fandtes legemlige Straffe baade til Lands og til Vands, men det er muligt, at jeg tager fejl, og at der foreligger et senere af Generalauditøren udarbejdet Udcast, som rigtignok i saa Fald i forbaalende Grad maa ligne det tidligere, undtagen i dette Punkt. Men det er mindre væsentligt. Hovedsagen er, at Krigsbestyrelsen — jeg lægger ikke Vægt paa, om det er den samme Krigsminister eller en anden — i de Forflag, der bleve forelagte i 1870 og 1871 og under deres Behandling her i 1872 vel havde indrømmet Affkaffelsen af al legemlig Tugt til Lands, Krumslutningsstraffens Affkaffelse og en væsentlig Indskrænkning af Lampestraffen ombord, men med stor Styrke hævdede Nødvendigheden af

i saa Fald at faae et Weberlag i en anden fortaarigere og intensivere Straf, nemlig den staaende Arrest, og at Krigsbestyrelsen ogsaa hævdede dette Standpunkt saa stærkt, at man end ikke vilde modtage et Mæglingsforflag fra Mindretallet, men nu derimod har ment, at man kunde undvære enhver saadan fortaarig, intensiv Straf. Det vil vistnok erkjendes, og det erkjendes ogsaa af den høitærede Krigsminister, at være paafaldende, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke finder dette aldeles retfærdiggjort ved det, som jeg hidtil har hørt; jeg har ikke for mit personlige Bedkommende kunnet vinde nogen Overbevisning om, at denne Forandring har været fuldt begrundet. Naar den høitærede Krigsminister henviste til denne § 33 om Eftertjenesten, som nu er indsat i Lovforslaget, og mente, at det var deri, han fik et Weberlag for Ophævelsen af de andre Straffe, saa maa der jo dog dertil bemærkes, at den ganske tilsvarende Bestemmelse, som ogsaa den høitærede Krigsminister senere fremhævede fandtes i det tidligere Udcast, ikke var forskjelligt fra den nu foreliggende, undtagen i, at der stod „kan“, istedetfor at der nu staar „skal“, og at der stod „10 Dage“, istedetfor at der nu staar „5 Dage“, men i det Væsentlige var Bestemmelsen forøvrigt ganske den samme. Dette, som altsaa fandtes i det tidligere Udcast ved Siden af den staaende Arrest, kan ikke betragtes som noget Weberlag for Ophævelsen af den staaende Arrest, og naar den høitagtede Krigsminister dernæst henviste til og paaberaabte sig, at 5 Aars Erfaring dog havde Noget at betyde, saa er det Noget, jeg villig skal indrømme, men jeg ser ikke, hvorledes man egentlig kan søtte sig til 5 Aars Erfaring, eller hvilke 5 Aars Erfaring det er, man har indvundet paa dette Punkt. Jeg vilde kun kunne forstaa det, hvis man for 5 Aar siden havde indført dette Straffesystem, som man nu har foreslaaet indført, og hvis det saa havde været gjældende i 5 Aar, vilde jeg meget vel kunne have forstaaet, hvorledes 5 Aars Erfaring vilde i saa Henseende kunne afgive talende Grunde, hvis man da havde befundet sig vel derved; men jeg fatter ikke, hvorledes en 5 Aars Erfaring med et Straffesystem kan afgive tilstrækkelige Data med Hensyn til Virkningen af et derfra aldeles forskjelligt Straffesystem; det er mig ikke fuldkommen klart. Naar man dernæst har paaberaabt sig den tydske Straffelov, at den er udkommen senere, og at den har ment at kunne undvære alle saadanne Straffe, saa tror jeg ikke, at jeg behøver at sige Videre derom end det, der allerede er sagt gjættagne Gange saavel af andre Medlemmer som af mig, om den overordentlig store Forskjellighed i Forholdene mellem den tydske Hær og vor Hær, og det undrer mig noget, at den høitærede Minister ikke vilde erkjende dette. Han mente, hvis jeg forstod ham rigtigt, at den uhyre Forskjellighed, der var baade i Henseende til Uddan-